

COLOFÓ

En arribar al final d'aquesta obra he de constatar que la meva tasca ha estat molt més gratificant i fins i tot no tan difícil del que de bon començament m'havia imaginat. Encara que resulti tòpic, abans de res no puc fer altra cosa que expressar el meu agraïment a l'editor d'Edicions L'i-sard, Max Herold, inventor d'aquesta col·lecció, que va veure clarament l'oportunitat de dur-la a terme, i que d'altra banda mai va tenir la temptació d'interferir en el rumb que aquesta prenia. També cal agrair l'equip editorial que ha executat aquest complex conjunt, en el qual Hèlios Rubio ha marcat el *tempo* amb total eficàcia.

Tot i que hauria estat plenament defensable, almenys des del punt de vista empresarial, en cap moment es va pretendre fer aquí un mer producte editorial, sinó que s'ha aprofitat la demanda potencial que una obra d'aquestes característiques tenia en el mercat per canalitzar els esforços i coneixements dels millors experts en els diversos aspectes d'un moviment tan ric i dens com el Modernisme artístic català, per fer d'aquesta manera la síntesi més extensa i posada al dia publicada sobre el tema fins avui. No s'han descurat tanmateix tampoc altres facetes «modernistes» forasteres i alienes a les arts plàstiques, però que determinaven o embolcaven la matèria central de l'obra.

Vuitanta han estat els autors que han redactat *El Modernisme*, tots ells bons coneixedors de la matèria que se'ls encomanava. Conjuminar les seves agendes, en molts casos molt plenes, per aconseguir que aquests cinc volums sortissin amb el ritme previst ha estat feliçment possible sense entrebancs remarcables. Segurament aquest és el resultat de treballar amb professionals competents.

I entre aquests professionals he pogut comptar amb un ampli ventall: des de consagrats indiscutibles fins a joves poc coneguts encara pel públic. La combinació era plenament volguda així, ja que ni vaig voler prescindir de l'experiència dels grans tractadistes, als quals devem l'orientació que la historiografia artística catalana té avui, ni tampoc vaig conformar-me a prescindir dels múltiples nous investigadors ben preparats que afortunadament tenim, i que una obra com aquesta havia de representar una bona plataforma perquè es manifestessin. El centenar de capítols que conté *El Modernisme* permetien aquesta rica diversitat d'autors, on «clàssics» i «moderns» hi podien tenir cabuda.

A tots moltes gràcies.

Francesc Fontbona